

Een perfect
gezin

Een perfect gezin

D.M. Sebastiaans

Eerder verschenen in de Sebas trilogie van D.M. Sebastiaans

De onderste steen, 2013, uitgeverij Elikser
(Amsterdam-West, New York, Lima, Ayacucho)

Tot op de bodem, 2015, Brave New Books
(Amsterdam-West, Almere, St.Petersburg, Bali)

Het naadje van de kous, 2019, Brave New Books
(Amsterdam-West, Napels, Madrid, Segovia)

Copyright © D.M. Sebastiaans

Vormgeving D.M. Sebastiaans

Tweede druk 2026

Inhoud

1 Een bord bolognese maar Sebas is kwijt.	7
2 Bari	29
3 Sebas	41
4 Waar is iedereen?	67
5 Grappa	91
6 San Nicola bedriegt	112
7 Espresso en een verdwenen gastvrouw	136
8 Zeeëgels en een verloren zoon? Een dochter!	161
9 Bietensalade en een weinig gastvrije heer	179
10 Een glas mooie Fiano met liefde.	202
12 Een politie-inval	250

1 Een bord bolognese maar Sebas is kwijt.

Debby roerde voor de derde keer haar cappuccino. De schuimlaag was allang ingezakt en de koffie was lauw, maar ze bleef het doen. Ze keek naar de lege stoel tegenover haar.

De serveerster van Café Bax bracht met een scheef glimlachje een nieuw kopje. 'Ze zijn er niet, hè?'

Debby knikte afwezig. 'Sebas is weg.'

De vrouw bleef even staan, alsof ze wilde vragen wat dat betekende weg als in verdwenen, of verhuisd? Maar ze liep toch met een vaag 'sterkte dan maar' weer door.

Debby keek op haar telefoon. Geen bericht, geen gemiste oproep, alleen een paar berichten die ze aan Sebas had gestuurd, maar die hij niet had gelezen. En natuurlijk kon ze ook niet zien wanneer hij voor het laatst online was geweest. Het was niet de eerste keer dat hij onderdook, maar dit voelde toch anders. Hij had niets gezegd, aan niemand. Debby was al weken bezig zichzelf te vertellen dat geen nieuws goed nieuws was, maar ze wist ook dat bij Sebas altijd alles anders liep dan bij gewone mensen die geen detective zijn. Sebas' afwezigheid was eigenlijk nogal zorgelijk, vond Debby.

Ondanks dat de zomer voorbij was en het alweer wat frisser werd, zat het terras onder de overkapping behoorlijk vol. De

gebruikelijke delegatie aan rokers was er en voorzag een deel van het terras en de markt van commentaar. Voor Bax waren fietsmanagers bezig die door de gemeente aan een baantje waren geholpen. Ze waren druk in de weer met fietsers te manen af te stappen. Wie stoer op een brommertje reed kreeg alleen een nijldige blik. Bax zit aan het korte stukje van de Ten Katemarkt. Naast Debby schoof een gebloemde boodschappentas op tafel. Annet plofte neer. 'Je ziet eruit alsof je elk moment kunt gaan huilen.'

Debby haalde gelaten haar schouders op. 'Ik denk dat hij weg is. Echt weg. En ik weet niet waarom. Ik heb uitgebreid inkopen gedaan. Ik heb bij die kraam waar ik nooit iets koop een enorme bak met kleine tomaten gekocht. Ik kreeg ineens zin in een enorme pan bolognese te maken. Vroeger deed ik dat altijd met Sebas.'

Annet keek naar haar vriendin. 'Sebas, waar is hij eigenlijk? Jullie zijn toch twee billen in één broek?'

'Hè bah. Niks. Geen opdracht, geen nieuwe liefde, geen hint.'

Debby's stem sloeg over. 'En weet je, ik mis hem niet alleen, ik voel me ook verraden. We doen het toch samen, we zijn toch partners? Tenminste, dat dacht ik.'

Annet zweeg even. Buiten joeg een bezorgscooter voorbij over de markt. 'Misschien wil hij even alleen zijn. Mannen zijn soms zo sloom in het onderhouden van contacten. Maar die tomaten, als Sebas er niet is, dan kunnen Aad en ik je toch helpen en kunnen we samen eten en kan ik eens kijken of ik Sebas met tracking kan vinden.'

Debby keek op. 'Of hij zit in de problemen? Serieus. Wat als hij ergens in een of ander gat vastzit, of...'.

Een stoel werd met veel misbaar naar achteren geschoven. Aad, met een plastic zak vol doppinda's, gleed aan tafel. 'Ben ik te laat voor de breakdown?' Debby, wat zit je sip te kijken. Is het gisteravond weer niet gelukt?' Aad nam het laatste vrije plaatsje tegenover Debby die meteen opleefde.

'Zo dop-pinda-koning, heb je je eindelijk kunnen losrukken van de pinda-rots?'

Aad schoof zijn telefoon onder hun neus. 'Het nieuws over mijn aankopen gaat ook altijd snel over de markt. Laat ik dan beginnen met een hoogtepunt. Je hebt natuurlijk gehoord hoe ik een heel mooi exemplaar van het Buisman receptenboekje op Marktplaats heb gescoord. Fantastisch, het is gisteren bezorgd. Het had wat voeten in de aarde, want het moest uit Oost-Groningen komen. Maar het is gelukt. Kijk, ik heb een foto. Mijn nieuwste Buismanboekje. Oorlogseditie. Pure nostalgie.'

Debby keek verheerlijkt naar de foto op Aads telefoon. 'Jij hebt altijd je prioriteiten helder.'

Ze zag een naoorlogse foto van een stralende vrouw in een rood jurkje met witte manchetten, witte revers en een wit kanten schortje. Met haar ene hand hield ze lachend een dienblad met drie dampende witte kopjes omhoog. Met haar andere hand wees ze naar een blikje Buisman, waarop de tekst 'Goed te sluiten. In uw koffiebus bewaren.'

'Ik ga het nog bestuderen, maar misschien ga ik wel een hele maaltijd met Buisman voor jullie maken. Tot op heden heb ik

jullie nog onvoldoende van deze passie kunnen overtuigen.’

Ondertussen had hij een blauw-rood-geel blikje uit zijn tas gehaald. Voor Aad was er geen koffiemomentje zonder Buisman.

‘Mag ik het ook proberen?’ vroeg Debby.

Aad keek haar blij aan. ‘Ja mevrouw. Natuurlijk bied ik u met het grootste genoegen een snufje Buisman aan.’

‘Hoe dan ook, weten jullie ook nog steeds niet waar Sebas is,’ zei Annet die niet van Buisman hield.

Die stilte die viel, duurde net iets te lang.

Aad keek van Debby naar Annet, en zijn gezicht werd serieus.

‘Dat moet je aan zijn grote liefde, de mater dolorosa hier tegenover mij, vragen.’

Debby zuchtte. ‘Ik mis hem echt, en ik word onderhand ook een beetje boos eigenlijk dat hij me, ik bedoel ons zo in de steek laat zonder iets te laten horen.’

‘Hij zal toch niet in een gevaarlijke situatie zitten? Jullie hebben zo’n gevaarlijk beroep.’ Annet keek nu ook bezorgd.

‘Ik weet het niet, ik heb nooit langer dan een maand niets van hem gehoord. En dat was volgens mij na 12 mei in 2002. Maar dat kwam omdat ik mijn telefoon toen op 40 graden met de bonte was had meegewassen en ik vergeten was dat je een vaste telefoon met een kabel in de muur moet steken.’

Aad glimlachte. ‘Sebas vertelt mij altijd alles. Ik ben van alles op de hoogte. Hij heeft mij drie weken geleden gebeld. Maar ik stond toen net op het punt om mijn brogues te poetsen. En ik zat al met zo’n duister lapje met zwarte schoenpoets klaar dus toen kon ik niet opnemen. Schoenen poetsen, Debby, jij zou dat als geen

ander moeten weten, is een serieuze zaak. Toen ik een uurtje later klaar was kreeg ik Sebas niet te pakken. Maar ik weet zeker dat hij mij verteld zou hebben wat hij wilde gaan doen. Ja Debby, wij hebben dat soort band, dat is toch meer een mannendingetje.'

'Een mannendingetje, zei je,' echode Annet.

'Hij is echt weg, Aad,' zei Debby zacht. 'Geen bericht, geen teken, geen spoor.'

Aad nam dat even in zich op, wreef over zijn kin alsof hij voor het eerst iets belangrijks moest zeggen. 'Weet je nog, dat klusje vorig jaar in Barcelona? Hij verdween ook een paar dagen. Maar toen wist jij waar hij zat. Nu weet niemand iets?'

'Niet eens zijn locatie. Hij heeft me eruit gegoooid. Uit de tracking-app.'

Aad vloekte zacht. 'Dat is geen ongelukje.'

'Precies.' Debby nam een slok van haar afgekoelde koffie. 'En weet je wat het ergste is? Hij weet dat ik me zorgen maak. Dus waarom laat hij me daarin hangen?'

Het mokkagebakje en de muffin die Annet besteld had, werden gebracht. Aad keek meewarig naar de zoetigheid. 'Jullie zijn vast nog niet voor een algehele check geweest, zoals ik, want jullie hebben vast ook een te hoog gehalte aan slechte cholesterol.'

'Ik ga voor goede cholesterol,' zei Debby. Ze had geen idee waar Aad het over had.

'Aad, het verbaast me helemaal niet dat je met je cholesterol worstelt, het is echt een mannendingetje, een oude mannendingetje. Het verbaast me dat je het nu pas hebt.'

‘Hoe kom je daar nou bij, waarde Annet? Ik merk het al, je bent niet heel erg op de hoogte van de laatste ontwikkelingen in de medische wetenschap. Je moet namelijk weten... wacht even..’

Aad scrolde door zijn telefoon.

‘Laat maar Aad. Je hebt nog steeds niks. Wil je ook lekker een kopje koffie met cholesterol?’

‘Ja graag voor mij een cappuccino, maar dan wel met havermelk. Ik heb ontdekt dat amandelmelk je reinste belazerij is. Ze maken een hele liter melk van twee amandelen. De rest is water. Nee daarvoor heb ik dan toch te veel verstand van zaken. Doe mij maar een havermelk.’

‘Havermelk is ook flauwekul hoor,’ zei Debby die het gauw had opgezocht.

Annet vond dat het onderwerp nu wel uitputtend behandeld was.

‘Ik vraag me toch echt af waar Sebas is. Misschien moeten wij hem zoeken.’

Ze keken elkaar aan. Het was een belachelijk idee. Maar niet onmogelijk. Niet voor hen.

Debby stond in haar keuken, voorovergebogen over een pan met tomaten die langzaam ontveld raakten in kokend water. Haar handen werkten gedachteloos. Inkerven, dompelen, schrikken.

Wat is een schuimspaen toch een mooie uitvinding.

‘Waarom koop ik ook altijd van die kleine krenge,’ mompelde ze, terwijl ze een velletje vel op de rand van de gootsteen legde. De rest

van de boodschappen, afgezien van de wijn, bleef op het bijzettafeltje staan.

Een uur later had ze een volle pan met blote tomaatjes, een zak met schillen en een halve fles wijn.

'Sebas zou zeggen: 'Functioneel lijden is ook lijden.'

Sebas. Altijd in haar hoofd, of ze dat nu wilde of niet.

Ze begon aan de saus. Gehakt braden, ui, knoflook, wijn erbij.

Rood deze keer, dat vond hij 'meer drama' dan wit.

Ze nipte van een opnieuw gevuld glas en schoof de pan naar het sudderpitje. Er lag een ongemakkelijke stilte over de keuken, alsof er iets stond te gebeuren. Of misschien was dat gewoon haar eigen onrust vermengd met wijn.

Tiramisu. Ze maakte een potje espresso koffie, splitste een paar eieren en maakte met eigeel en mascarpone, suiker, citroenrasp en een scheutje cointreau een smeugig papje. Behendig haalde ze de lange vingers door de afgekoelde koffie met een scheutje marsala en een scheutje cognac en legde ze in een glazen schaal. Ze goot de mascarponepap over de geurige koekjes. Ze maakte drie laagjes, likte goed de garde en spatel af, strooide wat cacao over de tiramisu en zette de schaal in de koelkast. De bel ging toen Debby net met een glaasje wijn in de hand in de bolognese stond te roeren.

Aad en Annet stormden tegelijk binnen, zoals altijd net iets te luid voor het huis. Aad plantte een fles wijn op de vensterbank. Annet hijgde. 'Eigenlijk moet die even in de koelkast. Heb je nog plaats?' Ze wachtte niet op het antwoord maar trok de koelkastdeur open.

‘Jeetje, heb je tiramisu gemaakt? Lekker joh. Geef eventjes een lepelkje, dan proef ik even.’

Debby keek verschrikt. ‘Ben je nou helemaal betoeterd, het is een toetje en geen voorgerecht. Ga liever helpen met de afwas.’

‘Zullen we die dan ook na het eten doen?’ stelde Annet voor.

‘Rood,’ zei Aad plechtig. ‘Deze keer goedgekeurd door een wijnexpert op TikTok met een snor. Hij moet licht gekoeld in het glas walsen.’

‘Jullie zijn op tijd,’ zei Debby. ‘De saus staat te trekken en de smaken trekken in de tiramisu. En ik ben lichtelijk aangeschoten.’

‘Dus alles is zoals het hoort,’ zei Annet.

Dat vond Aad ook. ‘Ik ben helemaal uit IJburg komen fietsen, ik moet eerst even bijkomen. Ik ben tenslotte ook nog bijna 30. Ik zie je gezellig een glaasje drinken, ik wil mij daar graag bij aansluiten. Je weet hoe solidair ik ben.’

Annet trok haar wenkbrauwen op. ‘Bijna 30, je bent 34.’

‘Dat zeg ik, ik ben nog bijna 30. Je moet wel luisteren.’

‘Nou laten we dan eerst iets drinken. Hier, nemen jullie de glazen mee, draag ik borden en bestek.’

Aad en Annet namen plaats in de woonkamer en Debby schonk ze een glas wijn in. Ze deed een klein extra scheutje in haar eigen glas en dekte daarna de tafel.

‘Ik moet even in mijn saus roeren.’

‘Moet ik het niet voor je doen?’ riep Aad vanaf de bank.

‘Hemel nee, de laatste keer dat je me hielp heb je een pan met water laten aanbranden, ik moet jou alleen in de keuken hebben om te helpen met de afwas.’

‘Nou ik heb mijn hulp aangeboden, en je moet trouwens eens een vaatwasser aanschaffen. Weet je dan niet dat je zo veel te veel gas verbruikt met die ketel van je? Het is veel beter om af en toe de vaatwasser te laten draaien.’

‘O ja? Heb jij dan ook een vaatwasser?’

‘Nee dat niet, maar ik zoek er nog één die niet te veel elektriciteit verbruikt. Ik haat energieverpilling.’

Debby proefde een laatste keer van de saus, hij was weer heerlijk geworden. Nog een beetje verse oregano en straks op tafel een blaadje basilicum en dan was hij weer heerlijk.

‘Het blijft toch lekker,’ zei Annet terwijl ze een spaghettisliertje naar binnen slurpte.

‘De vorige keer had ik ook bolognese, bedoel je dat?’

‘Zalig hoor, al maak ik het zelf met een scheutje witte wijn, meteen nadat het vlees is aangezet. En een paar druppeltjes tabasco.’

‘Ik had dat ook willen doen, maar de fles wijn was weer nodig op tafel.’

‘Ook belangrijk,’ zei Annet en ze schonk iedereen bij.

Ze zaten nog aan de keukentafel, pasta op diepe borden, geraspte kaas in een kom, de geur van oregano en olie en vriendschap in de lucht.

Het was bijna genoeg om even niet aan Sebas te denken.

Tot Annet haar telefoon pakte. ‘Heb je hem al kunnen tracken?’

‘Kun jij Sebas niet vinden met al die digitale slimheid van je?’

‘Ik had tracking op zijn telefoon gezet, dus ik denk dat het zou moeten lukken.’

‘O, wat ben je toch handig in dat soort dingen. Mijn tracking van mijn telefoon bestaat vooral uit het lampje dat gaat branden als ik een appje krijg.’

‘Laten we het proberen.’

Annet keek aandachtig in haar telefoon en tikte op het scherm. Ze zuchtte een paar keer diep, riep een keer om paprikachips en keek op.

‘Helaas hij heeft het er alweer af gehaald, en in ieder geval mij eruit gegooit.’

‘Je bent een speurneus van lik-me-vestje. Jammer, ik vond het slim bedacht, maar uitvoering van een goed plan is ook belangrijk. We zijn weer terug bij af.’ Debby haalde ook haar telefoon tevoorschijn. Ze had er sinds ze begonnen was met koken niet meer op gekeken. ‘Hij zal mij ondertussen wel gebeld hebben maar ik was zo druk voor jullie aan het koken dat ik heel mijn telefoon ben vergeten en hem ook niet hoorde omdat ik naar spotify zat te luisteren. O, niet meer. Ik denk dat hij me eruit gegooit heeft.’

‘Hij is toch niet dood?’ vroeg Aad, en het bleef stil.

Debby’s telefoon trilde op het aanrecht.

Onbekend nummer. Peru.

De kamer leek te bevriezen. Ze liep naar de telefoon, keek even, en nam op op de speaker.

‘Ola?’ klonk een vrouwenstem, hees van emotie.

‘Sebas?’

‘Dit is Debby.’

‘Waar is hij?’

Debby keek naar Aad en Annet. Iets in haar buik trok samen. Ze liep naar de keuken, haalde het gesprek van de speaker en sloot zich even op in stilte.

Debby zat op de rand van het aanrecht, haar voeten bungelend boven de keukenvloer, het glas wijn op het aanrecht naast zich. Ze had de telefoon aan haar oor gedrukt, haar andere hand geklemd om een houten pollepel alsof ze daarmee iets kon controleren in een gesprek dat allang buiten haar grip lag.

'Debby,' zei de vrouwenstem. 'Ik ben blij jou te horen. Ik dacht even, misschien, misschien was dit zijn nummer.'

'Het is goed dat je belde,' zei Debby. 'Ik was ook al naar hem op zoek.'

Het was even stil op de lijn. Debby kon aan de ademhaling horen dat er gehuild was, of nog werd.

'Ik ben Conchita. Je kent mij misschien nog. Lima, een paar jaar geleden? Ik had tamals voor jullie gemaakt.'

'Ja,' zei Debby. 'Dat weet ik nog. Jij hebt me meegenomen naar die markt waar je geuren rook die ik niet kon benoemen. Sebas was erbij.'

'Ik heb Sebas nodig,' zei Conchita. 'Het is dringend. Het gaat over mijn zoon Adrian.'

Debby knikte, alsof Conchita dat kon zien. 'Adrian.'

'Mijn zus is stervende. Ze vraagt alleen maar naar hem. Hij is haar oogappel. Haar erfgenaam. Haar... alles. Maar ik kan hem niet bereiken, al weken niet.'

'Hoezo kun je hem niet bereiken?'

'Ik krijg geen contact. En hij stuurt ook geen berichtjes. En hij belt niet. Het lijkt wel of hij is opgelost.'

Debby ademde langzaam uit. 'En je denkt dat Sebas hem kan vinden?'

'Ik weet dat hij dat kan. Hij heeft toch eerder mensen gevonden, en dingen, en weet ik veel, de waarheid. Jullie twee zijn zo goed in verdwalen,' Conchita giechelde ondanks alles toch even, 'maar ook in terugbrengen. Ik heb niemand anders meer. En mijn zus, die heeft niet lang meer hoor.'

Debby voelde ondanks het gegiechel de ernst van de woorden. Ze vergat haar glas wijn, want dit klonk niet als een gezellig mysterie dat er een gouden fallus was verdwenen, zoals in Ayacucho, of een schilderij zoals in Madrid. Hoewel bij die mysteries ook ernstige dingen waren gebeurd, begon dit met een moeder in paniek en met een familie in aftakeling.

'Sebas is er niet,' zei Debby uiteindelijk. 'Hij is al weken nergens.' Ze slikte. Ik heb ook geen contact met hem.'

'Dan ben jij mijn hoop,' zei Conchita. 'Als jij hem niet vindt, wie dan wel?'

Debby hoorde vanuit de kamer Annet lachen met Aad over de tiramisu.

'Ik ga hem vinden,' zei ze. 'En Adrian ook. En we brengen hem naar je toe, hoe dan ook.'

De stilte die volgde was dankbaarder dan woorden konden zeggen.

'Gracias, amorcita,' fluisterde Conchita. 'Ik stuur je zijn laatste locatie. Alles wat ik heb. En als je Sebas vindt, zeg hem dat ik niet boos ben, alleen bang.'

Annet zat onderuitgezakt op Debby's bank en bekeek haar nagels alsof ze er iets uit kon lezen. Aad stond bij het raam, nippend aan wat over was van de rode wijn.

'En?' vroeg Annet. 'Wie was het? Je keek alsof iemand je een testament had toegezonden.'

Debby bleef even in de deuropening staan. Haar gezicht was bleek. Toen zei ze: 'Het was Conchita uit Peru. De moeder van Adrian.'

Aad draaide zich om. 'Adrian... Was dat niet die jongen met die prachtige kaaklijn uit Lima waar Sebas ooit...'

'Ja,' onderbrak Debby hem. 'Die Adrian.'

Ze liep naar de eettafel, liet zich neerploffen, zette haar glas voor zich neer en zei: 'Sebas is niet te bereiken, ook niet voor Conchita. Maar erger, ze kan Adrian niet bereiken. En de tante van Adrian ligt op sterven. Haar laatste wens is om Adrian nog te zien.'

'Jeetje,' zei Annet. 'En wat wil Conchita precies van jou?'

'Alles.' Debby keek naar de geschokte gezichten waardoor ze zelf rustig werd. 'Ze wil dat ik hem vind. Dat wij hem vinden.'

‘Wij zeg je?’ Aad leunde tegen de muur. ‘En wij zijn Sebas kwijt. Heilige Antonius, Hoe kun je nou Adrian vinden als je niet eens weet waar Sebas is? Moet het dan zonder Sebas?’

‘Ja, zonder Sebas.’

Er viel een plechtige stilte.

Annet hief haar glas. ‘Dan zullen we onze innerlijke detective maar wakker kussen.’

Aad zuchtte. ‘Moeten wij bij ontstentenis van onze grote held meteen in de bres springen? Zou hij dat zelf doen? Je weet toch dat overmatige genegenheid de belangen van vrienden niet in de weg mag staan?’

‘Daar gaat het niet om.’ Debby had net weer rode konen van opwinding. ‘Kan ik nou wel of niet op je rekenen?’

‘Is dat een vraag?’ vroeg Aad gepikeerd. ‘Is er iemand op wie je meer kan rekenen dan op mij? Ik wou maar zeggen dat je je van geval tot geval moet afvragen wat je van een vriend kunt verlangen en wat je bereid bent voor hen te doen. Ik ben zeker van de partij, alleen hoop ik wel dat Adrian Instagram heeft en een enigszins exhibitionistisch karakter. Dat zoekt makkelijker.’

‘Dat is stap één,’ zei Debby. Ze stond op, liep naar haar laptop en klapte die open. ‘Ik wil alles over hem weten. Zijn sociale media, zijn reizen, zijn contacten. Als we een spoor hebben, kunnen we hem volgen.’

Aad kwam naast haar staan. ‘Wat weet je nog van hem? Laat ik mijn befaamde speurneus maar eens activeren.’

'Hij woonde een tijdje in Parijs dacht ik, daarvoor Lima. Hij heeft iets met Sebas gehad. Er moet toch meer over hem te vinden zijn, dan dat zijn moeder hem niet aan de telefoon krijgt?'

Annet schoof ook aan. 'Laat maar zien. We beginnen gewoon. We zijn tenslotte met z'n drieën, net als Charlies Angels. Jullie kunnen natuurlijk niet zonder mijn gedegen aanpak en probleemoplossend vermogen. En ik ben eerlijk gezegd ook wel weer toe aan een nieuw avontuur.'

'We zijn een heilige drie-eenheid,' vulde Aad aan. 'Maar dan queer, licht verward en gewapend met wifi.'

Annet en Debby keken elkaar aan. 'Speak for yourself,' zei Debby en ze klikte op het zoekveldje.

'Adrian. Volledige naam: Adrian Torres. Geboren in Peru, waarschijnlijk nu ergens in Europa.'

'Wacht,' zei Aad. 'Laat mij. Ik weet hoe je tussen de selfies het verdriet vindt.'

Het was een half uur later. De tafel lag bezaaid met lege wijnglazen, chipskruimels en twee laptops die het inmiddels ook warm hadden gekregen van de spanning.

Aad speelde voor beste stuurman. 'Heb je ook op LinkedIn gekeken? En op Telegram? Ik zit helemaal niet op Telegram. Ik heb tot voor twee jaar vooral Facebook, maar daar keek ik nooit op, blijkt er al sinds tien jaar niemand die ik ken meer op te zitten. Zit je nog niet op TikTok?'

‘Nee Aad, daar ga ik nog op, denk ik. Zullen we daar nu even naar kijken?’

‘Kijk ik heb laatst een filmpje gemaakt over hoe je een gootsteen voortdurend goed moet laten doorstromen. Als je dat nou had gekeken dan was de wereld een betere plek.’

‘First things first. We gaan verder kijken hoe we Adrian kunnen vinden.’ Annet was altijd praktisch.

‘Ja, dat wil ik nou ook al de hele tijd,’ pruilde Debby.

‘Laten we dan maar weer met Facebook verder gaan.’ Annet zat al gebogen over Debby’s laptop. ‘Kijk, Sebas heeft een vriendje die Adrian heet. Zou dat Adrian zijn?’

‘Je zei toch Adrian? Oké, Adrian dus. Die woont in Parijs, volgens zijn info.’

‘Laten we naar foto’s samen met Sebas zoeken. Mm, zie je dat, hij gaat in 2017 voor het eerst naar Europa, naar Amsterdam! Ik herinner me het opeens dat Sebas erover vertelde. Kijk, een foto met Sebas.’

Aad werd wakker uit zijn overpeinzingen. ‘Laat mij eens kijken. Wat zei je? Laat zien. O, ik zie het al.’

‘Ah, jij ziet het al? Die Aad toch.’

‘Ik weet altijd wat er aan de hand is als iemand weinig of niet op Facebook zit, mensen hebben dan een nieuwe liefde. Kijk, ik verdwijn dan zelf ook van Facebook. Je wilt je lief niet jaloers maken, en laten we wel zijn, met liefde heb je er toch ook allemaal geen tijd meer voor. Laat nog eens kijken, tja nou hij is hier in Europa geweest. Mijn kennersblik zegt dat hij in Amsterdam de man van zijn dromen is tegengekomen. Maar ja dat had ik dan

moeten zijn, hier gaat iets mis. Maar nou ja misschien ergens anders, toen is hij zonder Sebas nog even teruggegaan naar Peru om een paar Alpaca mutsen in te pakken en vervolgens is hij naar Europa vertrokken. Niet naar mij want dan zou ik het weten. Maar waar is hij dan naar toe gegaan? Ja, naar Italië! Zie je dat? Misschien is hij daar nog steeds.'

'Als we jou niet hadden,' zei Annet.

'Dank je. Vertel me iets dat ik nog niet wist. Oké, we gaan verder. O, kijk eens, dit is goud. Hij heeft een screenprint van zo'n reisapp gepost. Kijk, kijk, hij vliegt eerst naar Spanje, dan door naar Milaan. En dan neemt hij de trein naar Bari. Tenminste, dat is een jaar geleden. Ik vind Bari een rare bestemming. Maar misschien was hij gek op Sinterklaas.'

'En nu gaan we kijken op Instagram, zijn jullie daar ook vrienden, Debby?'

'Ik gebruik dat nog niet zo lang. Ik moet kijken. Nee, hij is geen vriendje van mij, wat ben ik toch een sufferd.'

'Is het een vriendje van Sebas?'

'Ja, het is wel vriendje van Sebas. Ik voeg hem toe als vriend, want alleen vrienden mogen bij hem kijken.'

'Euhm... Adrian,' zei Aad.

'Ja?'

'Ja zeg, dat is nou ook toevallig. Ik dacht even niet aan Insta. Hij is wel een vriend van mij.'

'Ja sloerie, het zal ook eens niet hè,' zei Annet.

'Wees blij, ik ben altijd op van alles voorbereid. Ik heb nu wel weer een glaasje wijn verdiend.'

‘Lekker,’ zei Annet. ‘Nu we zo aan het werk zijn past het goed. Laat je Insta zien Aad, dan kunnen we ook hier de tijdlijn van Adrian bekijken?’

Annet nam de laptop over. ‘Ik vind ook dat Bari een rare bestemming is.’

‘Ik denk altijd, liefde brengt je op nieuwe plekken,’ zei Aad.

‘Jij en nieuwe plekken, meestal is dat toch ook niet veel verder dan je slaapkamer, toch?’

‘Jij ziet mijn liefdesleven altijd simpel, maar in vergelijking met dat van jou betrot ik de hele globe.’

‘Bari?’ Debby fronste. ‘Wie reist er in godsnaam naar Bari als toerist?’

‘Alleen verliefden en verdwaalden,’ zei Aad plechtig. ‘Of mensen die hun roots zoeken. Of mannen die zwichten voor zuidelijke schoonheden.’

Annet tikte op de laptop. ‘Deze route is geen vakantieplan. Kijk, geen foto’s, geen updates daarna.’

‘Er is niks.’ Debby keek zuchtend naar de tijdlijn. ‘Zijn profiel leeft nog, maar hijzelf is offline.’

Aad leunde achterover. ‘Ik ken dit patroon. Dat is dus die Facebook-fade-out. Je hebt iemand. En je wilt niet dat de exen of je moeder alles zien. Dus je verdwijnt van het scherm.’

‘Dus hij leeft nog,’ zei Debby langzaam. ‘Maar hij is ergens onder de radar.’

‘Misschien,’ zei Annet. ‘Misschien ook niet. Maar het is een spoor.’

Aad stond op, liep naar de keuken en trok een nieuwe fles wijn open. 'Wacht even, ik hoor een openingszin borrelen.'

'Voor een date?' vroeg Debby.

'Nee,' zei Aad. 'Voor ons plan.'

Hij hief zijn glas.

'Bari,' zei hij plechtig. 'Waar de pizza's dun zijn en de geheimen diep.'

'Meen je dat nou? Moeten wij naar Bari met z'n drieën? Vind je dat niet een beetje ver?' snoof Debby.

'Ja horens,' zei Annet. 'Jij zegt toch altijd dat je op termijn spijt krijgt van dingen die je niet hebt gedaan? En het gaat toch om Adrian, de beste vriend van Sebas?'

De laatste opmerking van Annet leverde haar twee paar verwijtende blikken op.

Ze glimlachte vergoelijkend. 'Zal ik dan maar meteen een vlucht naar Bari zoeken?'

Ze proostten, want ze waren alle drie nog op een leeftijd waarop je ja moet zeggen op nieuwe uitdagingen.

'Morgen,' zei Aad plechtig. 'Hoewel ik eerst een date heb. Maar dat komt goed.'

Debby zag de zonnebril van Aad liggen tussen de lege wijnflessen van de vorige dag.

Wat het huis verliest brengt het huis terug, zei haar moeder altijd. Het was alleen nooit Sebas die terugkwam. Ze belde Annet.

‘Hoi. Aad heeft een date, maar zullen wij naar het Stedelijk?

Kunnen we daar ook koffie doen.’

‘Tuurlijk. Ik was net aan het bedenken dat ik weer eens kunst nodig had om me moreel superieur te voelen.’

‘Zie jij Aad vandaag? Zijn zonnebril ligt hier nog. Dan kan ik die aan jou geven.’

‘Neem maar mee. En anders gaat hij gewoon mee naar Italië.’

‘Ja... Italië.’ Debby bleef even stil. ‘Zijn we nou gek? Zal Sebas niet boos worden?’

‘Waar is hij dan?’ zei Annet. ‘Moeten wij rekening met iemand houden die dat zelf niet met ons doet?’

‘Ja, je hebt gelijk. Het is gewoon zo’n stap. Ik ben bang dat we daar staan en dat het allemaal voor niets is.’

‘Dan verzinnen we een tekst die het heroïsch laat klinken,’ zei Annet. ‘Maar laten we eerst naar het Stedelijk. Anders wordt het zo’n dag waarop je alleen maar moppert.’
